

HOOFDSTUK I. DE HERBERG "DE DRIE EKSTERS".

Op het tijdstip van ons verhaal – 1885 – zes en veertig jaar na de inbezitneming door Groot-Britannië van Nieuw-Zeeland, woedde daar nog de goudkoorts. De gevolgen dier ziekte waren echter niet zoo betreuenswaardig als in zekere provinciën van het Australisch vastland, hoewel zij toch van grooten invloed op het volk der beide eilanden zijn geweest. De provincie Otago werd overstroomd door goudzoekers en de goudlanden van de Clutha trokken duizenden avonturiers aan.

Niet slechts Australiërs en Chineezers streken als roofvogels op deze rijke staten neer, maar ook Amerikanen en Europeanen overstroomden het land.

Was het wonder, dat de bemanningen der schepen met bestemming naar Auckland, Wellington, Christ-Church, Napier, Invercargill, Dunedin niet krachtig genoeg waren om weerstand te bieden aan de goudkoorts, zoodra zij in die havens waren aangekomen?

Tevergeefs trachtten de kapiteins hunne matrozen tegen te houden; de desertie werd algemeen en de havens waren gevuld met schepen, die bij gebrek aan equipage niet konden vertrekken.

Onder die schepen op de reede van Dunedin kon men de Engelsche "James Cook" opmerken.

Van de bemanning, uit zeven matrozen bestaande, waren slechts drie overgebleven; de vier anderen waren gedeserteerd met het vaste voornemen om zich niet te laten vangen. Met geen mogelijkheid kon de kapitein

plaatsvervangers krijgen, welke schoone beloften hij ook deed, en terwijl hij overal naar mannetjes ging zoeken, deed de bootsman van de “James Cook”, Flig Balt, hetzelfde.

Dunedin ligt op de zuid-oostkust van het zuideiland, dat door de Cookstraat van het noordeiland wordt gescheiden. De nijverheid is hier zeer belangrijk en de stad heeft geheel het aanzien van een groote Europeesche stad, terwijl het aantal inwoners vijftig duizend bedraagt.

Aan den voet van den heuvel, waarop Dunedin amphitheatergewijze gebouwd is, ligt de drukke haven. Onder de vele herbergen aan deze haven was die van Adam Fry, “De drie Eksters”, de meest rumoerige. De waard, een dikke man met een hoogroode gelaatskleur, was van hetzelfde gehalte als de dranken, die hij verkocht, en niets beter dan zijn klanten, die schurken en dronkaards waren.

Op een avond zaten in die herberg twee bezoekers, met half geledigde glazen jenever voor zich. Het waren matrozen van de “James Cook”, de bootsman Flig Balt en een matroos, Vin Mod genaamd.

“Maar heb je dan altijd dorst, Mod?” vroeg Flig Balt, terwijl hij opnieuw diens glas vol schonk.

Vin Mod antwoordde bevestigend: “Altijd”, zeide hij. “Het hindert niets. De oogen zien er scherper door en het gehoor wordt fijner, terwijl men ook beter spreken kan.”

“Wij moeten nu toch eindelijk handelend optreden”, zeide Flig Balt met een schorre stem, terwijl hij met de vuist op de tafel sloeg.

“Wel, wij behoeven slechts een keuze uit die velen te doen”, antwoordde Vin Mod. En hij wees op de groepjes mannen, vaste bezoekers der herberg, die reeds aardig dronken begonnen te worden. Het waren een twintigtal lieden, Amerikanen, Engelschen, Ieren, Hollanders; het grootste deel deserteurs, die gereed stonden naar de plaatsen te vertrekken of daarvan teruggekeerd waren en hunne laatste stukken goud verteerden. Zij zongen, vloekten en schreeuwden zoo hard, dat hooren en zien verging. Adam Fry, geholpen door een woest uitzienenden inboorling, trachtte zoo goed mogelijk de orde te handhaven; toch liet het zich aanzien, dat de avond niet zou eindigen zonder een algemeen gevecht.

Flig Balt en Vin Mod keken steeds met groote belangstelling naar de mannen, terwijl zij hun gesprek voortzetten.

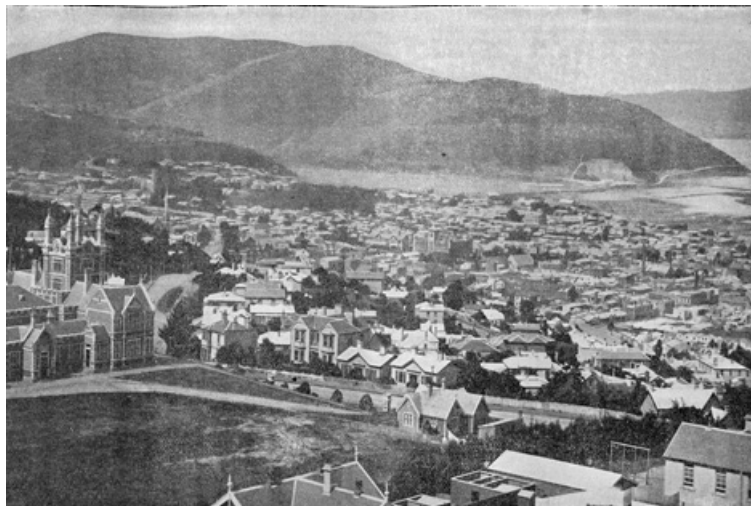
“Om van zaken te spreken, waarom is het ons te doen?” zeide de matroos, die met zijn elleboog op de tafel leunde. “Wij moeten de vier mannen, die weggelopen zijn, door vier anderen vervangen. Wij behoeven niet te treuren om de deserteurs, die zouden ons toch in den steek hebben gelaten. Ik herhaal het je, hier zullen wij vinden wat wij zoeken, het betreft toch immers mannen, die er niet tegen op zien zich van een goed schip meester te maken en volle zee te kiezen, in plaats van naar Hobart-Town terug te keeren?”

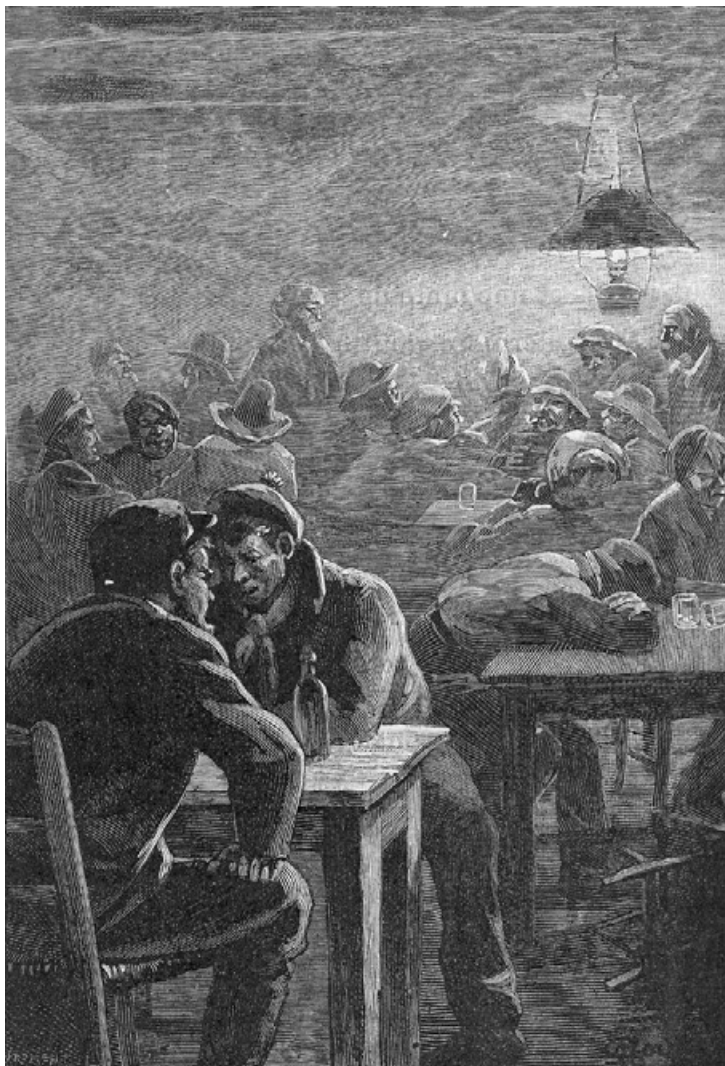
“Zeker!” antwoordde Flig Balt.

En inderdaad was Flig Balt niets meer dan een ellendeling, die een gemeenen streek in den zin had en zeer onder den invloed stond van den nog grooteren ellendeling Vin Mod.

Flig Balt had door steeds stipt zijn plicht te doen zich de achting van kapitein Gibson verworven die hem ten slotte in alles vertrouwde en hem om zoo te zeggen het bevel aan boord overliet, hetgeen de schurk in de verste verte niet verdiende.

“Laat ons eventjes uitrekenen”, vervolgde Vin Mod. “Vier van die brave jangens, de kok Koa, jij en ik, tegen den kapitein, de drie anderen en den scheepsjongen! Dat is voldoende om aan ons de overwinning te bezorgen. Op een goeden morgen treedt men de hut van kapitein Gibson binnen ... er is niemand. Vervolgens laat men de bemanning op het appèl verschijnen ... er ontbreken drie mannen! De zee zal hen gedurende den nachtdienst hebben weggevaagd ... Dat gebeurt zelfs bij kalm weder ... Dan verschijnt de “James Cook” niet meer. Zij is in volle zee met man en muis vergaan. Nooit zal zij weer genoemd worden en onder een anderen, mooien naam, b.v. de “Pretty Girl”, gaat zij van eiland tot eiland en doet haar eerzamen vracht dienst, kapitein Flig Balt, bootsman





Vin Mod ... Zij maakt haar bemanning volledig met twee of drie van die grappenmakers, die overal te vinden zijn. En elk maakt een klein fortuintje inplaats van een schamel loontje te ontvangen, dat verdronken is voordat men het nog in den zak heeft!”

Het hinderde niet, dat het geschreeuw eenige woorden van Vin Mod voor Flig Balt onverstaanbaar maakte. Deze had niet noodig ze te hooren. Alles wat zijn metgezel sprak zeide hij tot zichzelf. Nu hij eenmaal een besluit genomen had, dacht hij aan niets anders dan aan de uitvoering. De eenige opmerking, die hij maakte, was: “De vier nieuwe lui, jij en ik, zes tegen vijf, met inbegrip van den scheepsjongen, goed! Maar vergeet je, dat wij te Wellington den reeder Hawkins en den zoon van den kapitein aan boord zullen nemen?”

“Indien wij naar Wellington gaan wanneer wij Dunedin verlaten hebben ... Maar als wij er niet heengaan ...”

“Het is een zaakje van slechts acht en veertig uur met den wind mee”, antwoordde Balt, “en het is niet gezegd, dat wij gedurende den overtocht onzen slag zullen geslagen hebben.”

“Wat doet dat er toe!” riep Vin Mod uit. “Maak je niet ongerust, zelfs al waren mijnheer Hawkins en de jongeheer Gibson aan boord! Zij zullen verdwenen zijn nog voordat zij elkaar herkend hebben. Het voornaamste is

mannen te vinden, die evenveel geven om een menschenleven als om een leege flesch, en hier moeten wij die zoeken.”

Na een oogenblik rondgekeken te hebben, hernam Vin Mod: “Zie je dien reus, die zoo even binnengekomen is? Dien moeten wij eens polsen.”

Vin Mod ging naar den nieuwaangekomene, die Len Cannon heette, bood hem een glas jenever aan en trachtte hem over te halen matroos op de “James Cook” te worden. Len Cannon, die met een weduwe uit Dunedin ging trouwen, had volstrekt geen lust naar zee te gaan, en Vin Mod had bij hem geen succes, hoe mooi hij de zaak ook voorstelde.

Even weinig gevolg had hij bij een anderen matroos, Kyle genaamd, en wrevelig ging hij naar Flig Balt terug. “Niets gedaan?” vroeg deze.

“Niets te doen, bootsman”, antwoordde Vin Mod. “Zijn er dan geen andere kroegen in de buurt?”

“Genoeg, maar wanneer wij hier geen succes hebben, zullen wij dat elders ook niet vinden!”

Flig Balt sloeg onder het uiten van een vloek met de vuist op het tafeltje. Zou zijn zoo mooi bedacht plan tot geen uitvoering kunnen komen door gebrek aan een paar mannen? Dan moest men maar elders gaan zoeken; aan matrozenherbergen was geen gebrek in dat gedeelte der haven. Flig Balt wilde juist den waard roepen om hem te betalen, toen een hevige woordenwisseling in het andere eind van de zaal ontstond.

Het waren twee matrozen, Sexton en Bryce, die de kracht van hunne longen beproefden. Zij waren het met den waard niet eens over de betaling en beiden hadden gewis meer gedronken dan hun beurs hun toeliet. Doch Adam Fry was de man er niet naar om crediet te geven, al ware het ook maar enkele stuivers. Zij hadden voor twee shillings gedronken, zij moesten die betalen of de politie zou in het zaakje gemoeid worden. De matrozen zochten nog eens luid vloekend in hunne zakken, maar die waren even leeg als zij zelf vol whiskey en jenever zaten.

Vin Mod meende van deze gelegenheid te moeten gebruik maken om zijn doel te bereiken. Hij zou hun eenige piasters aanbieden en misschien zouden zij dit geld als voorschot op hun toekomstige gage als matrozen van

de “James Cook” willen aannemen. Hij waagde dus een poging, maar men verzocht hem naar den duivel te loopen. Adam Fry, die gaarne betaald wilde worden, maar toch twee klanten niet wilde verliezen door hun inscheping op de “James Cook”, kwam hem niet te hulp.

Toen Flig Balt dit zag, meende hij, dat het nu wel tijd was heen te gaan, en hij zeide tot Vin Mod: “Laat ons vertrekken ...”

“Ja”, antwoordde Vin Mod, “het is nog maar pas negen uur. Laten wij naar de “Old Brothers” of naar de “Good-Seaman” gaan en ik mag gehangen worden als wij zonder succes naar boord terugkeeren!”

Intusschen was de woede van Adam Fry tot het toppunt gestegen. Sexton en Bryce moesten betalen of anders zou hij hen naar een politiepost laten brengen; de bediende kreeg zelfs bevel een paar agenten van politie te gaan halen. Flig Balt en Vin Mod wilden juist heengaan toen drie of vier groote kerels voor de deur gingen staan om te verhinderen dat men uit of in kon gaan. Blijkbaar wilden die matrozen partij trekken voor hunne kameraden. Het tumult werd grooter en de avond eindigde als zoovele avonden in de herberg “De drie Eksters”.

Adam Fry en de jongen, die bij dergelijke gevallen de hulp der politie gingen inroepen, wilden dat ook thans

niet langer uitstellen, maar de deur versperd ziende, probeerden zij door de achterdeur naar buiten te komen. Men liet hun echter den tijd daartoe niet. Al de bezoekers hadden zich tegen hen gekeerd, zelfs Kyle en Len Cannon hadden de partij van Sexton en Bryce gekozen. Slechts een half dozijn smoordronken kerels, die in een hoek op den grond lagen te ronken, waren onwillekeurig onzijdig gebleven.

Zooals de zaken stonden konden Flig Balt en Vin Mod de herberg niet verlaten. “En toch moeten wij weg”, zeide de eerste. “Hier valt niets voor ons te doen.” “Wie weet?” antwoordde de andere. “Laat ze maar hun gang gaan. Misschien kunnen wij munt slaan uit dit gevecht!”

En beiden gingen in een hoek kalmpjes op de verdere gebeurtenissen staan wachten.

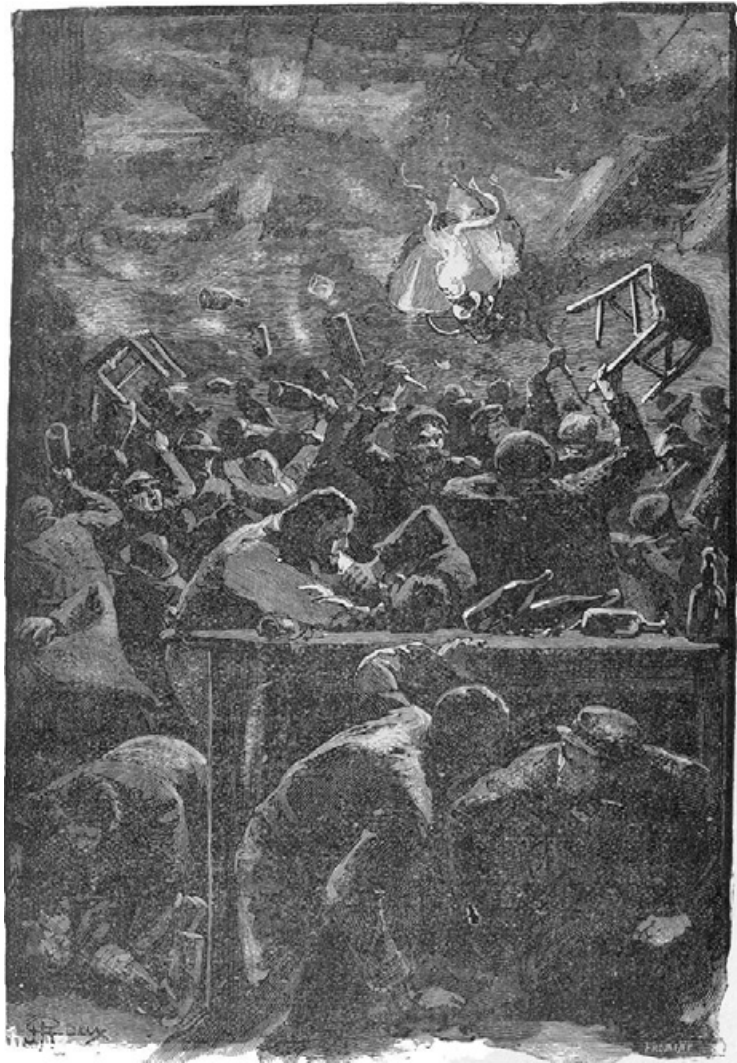
Het zou misschien niet lang duren af men zou de messen ter hand nemen en een bloedig gevecht leveren. De bezoekers van “De drie Eksters” zouden het zeker niet vreemd vinden, want bijna alle avonden eindigde het aldus in die kroeg.

Het scheen wel of Adam Fry en zijn bediende doodgedrukt zouden worden, toen plotseling vijf of zes Ieren, zeker met de gedachte zich in de toekomst een onbepaald crediet te verschaffen, zich op de aanvallers wierpen en Adam Fry en den jongen ontzetten.

Het was een helsch leven. Bootsman Balt en Vin Mod moesten een zoo goed mogelijk heenkomen zoeken om niet getroffen te worden door de flesschen en glazen, die door de lucht vlogen. Men sloeg er op los, men schreeuwde en brulde. De lampen werden stuk geslagen en de zaal werd slechts verlicht door het licht der lantaarn, die boven de voordeur hing.

De burens bemoeiden zich nooit met hetgeen in de herberg geschiedde en nu er geen politieagenten kwamen opdagen, werd het gevecht van minuut tot minuut heviger. Messen en revolvers werden te voorschijn gehaald, en schoten weerklonken in het oorverdoovend leven.

Intusschen deed de waard nog pogingen om te ontsnappen, hetzij door de voordeur, hetzij door de achterdeur, maar tot zijn geluk kwamen onverwachts een twaalftal agenten binnen, die als gewoonlijk het geheele gezelschap arresteerden en een einde maakten aan het schandaal. Onder de gasten herkenden de politiemannen dade-



lijk de beruchte Len Cannon, Sexton, Kyle en Bryce, die reeds verscheidene malen met de gevangenis hadden kennis gemaakt. Dit edel viertal, begrijpende wat het einde van het grapje zou zijn, dacht slechts aan ontsnappen door het achterdeurtje. Maar waar moesten zij heen, wilden zij niet reeds den volgenden morgen ingerekend worden?

Vin Mod maakte van deze omstandigheid gebruik; terwijl de mannen in de herberg den politieagenten handen vol werk gaven, om daardoor de meest beruchte ruziemakers te laten ontsnappen, liep hij op Len Cannon toe en zeide: "Alle vier naar de "James Cook"!" Ook Sexton, Bryce en Kyle hadden hem begrepen.

"Wanneer vertrekt het schip?" vroeg Len Cannon. "Morgen, bij het aanbreken van den dag."

En, in weerwil van de politieagenten en in het bijzonder van Adam Fry, die gaarne het viertal achter slot en grendel had gezien, ontsnapten Len Cannon en zijn kameraden gevolgd door Flig Balt en Vin Mod.

Een kwartier daarna werden zij naar de brik geroeid en bevonden zij zich in veiligheid als matrozen van de "James Cook".

HOOFDSTUK II. DE BRIK "JAMES COOK".

De "James Cook" was een sterke koopvaarder met een inhoud van ongeveer twee honderd en vijftig ton en maakte bij gunstigen wind op haar gemak elf knopen per uur. De bemanning bestond uit een kapitein, een bootsman, zeven matrozen, een kok en een scheepsjongen. Het schip voer onder Engelsche vlag met bestemming naar Hobart Town, hoofdstad van Tasmanië, een der voornaamste Engelsche koloniën in Australië. Sedert een tiental jaren deed het schip vrachtdienst tusschen Australië, Nieuw-Zeeland en de Philippijnen en maakte uitstekende zaken. De gezagvoerder, kapitein Gibson, was een man van ongeveer vijftig jaar op het tijdstip van ons verhaal. Hij bezat een kwart aandeel in het schip, terwijl het overige het eigendom was van den scheepsreeder Hawkins van Hobart-Town. Sedert lang waren de families van den kapitein en van den reeder door sterke vriendschapsbanden aan elkaar verbonden; Harry Gibson had steeds voor Hawkins gevaren, en zij bewoonden hetzelfde stadsgedeelte van Hobart-Town. Mijnheer en mevrouw Hawkins hadden geen kinderen en mijnheer en mevrouw Gibson hadden slechts één zoon, een en twintig jaar oud, die zich aan den handel wijdde. De twee dames bezochten elkaar dagelijks, hetgeen des te aangener voor haar was, nu mijnheer Hawkins zich dikwijls te

Wellington bevond, waar hij een zaak met Nat Gibson, den zoon van den kapitein, had opgericht. Van die stad kwamen zij met de "James Cook", op haar thuisreis, terug naar Hobart-Town.

Van den bootsman van de "James Cook", Flig Balt, behoeven wij niets meer te zeggen; de lezer weet welk een schelm dat was en welke misdadige voornemens hij koesterde.

De mannen, die het voorbeeld der deserteurs niet hadden gevolgd, waren Hobbes, Wikley en Burnes, brave, moedige lui, die geleerd hadden wat discipline is, menschen waarop een gezagvoerder rekenen kan. Wat de wegloopers betreft, hun heengaan zou niet te betreuren zijn geweest, indien zij niet waren vervangen door de schurken van Vin Mod. Men weet wat deze mannen nu eenmaal waren en men zal hen dan ook wel dra aan het werk zien.

De scheepsjongen Jim, wiens ouders in Hobart-Town woonden, was veertien jaar oud, en kapitein Gibson koesterde een vaderlijke genegenheid voor het matroosje, dat met groote toewijding zijn werk verrichtte. Van zijn kant hield Jim ook zeer veel van den kapitein. Alleen voor Flig Balt gevoelde Jim een soort tegenzin, waarvoor hij zelf geen verklaring kon vinden.

De kok Koa was een inboorling van den stam der Maori's, een onzindelijke, brutale kerel, die voor den eersten keer de reis mede-



maakte en nu reeds zijn ontslag had gekregen. Hij wist, dat hij voor goed van de "James Cook" mocht weggaan, zoodra het schip in Hobart-Town zou zijn. Daarvoor wilde hij op den kapitein wraak nemen, en zoo was het voor Flig Balt en Vin Mod gemakkelijk hem op hun hand te krijgen ter bereiking van hun misdadig plan.

Dien zelfden avond vertelde Flig Balt aan den kapitein, wat er in "De drie Eksters" voorgevallen was en hoe hij van de vechtpartij had geprofiteerd om Len Cannon en de drie andere matrozen aan boord te krijgen.

"Ik zal hen morgen komen zien", zeide kapitein Gibson, blij dat de bemanning eindelijk voltallig was.

"Goed, kapitein", antwoordde Flig Balt. "Ik geloof, dat het beste zal zijn hen maar aan de jenever te laten tot den morgen..."

"Best. Als ze maar niet in zee springen..."

"Onmogelijk, kapitein, ik heb hen naar het matrozenverblijf gezonden, en zij mogen er niet uit voor de boot vertrekt."

Bij het aanbreken van den dag liet de kapitein alles voor het vertrek in gereedheid brengen. Zijn papieren waren in orde en het schip kon dus onder zeil gaan.

De nieuwe matrozen waren na een diepen slaap geheel ontuchtend en toonden niet de geringste neiging om te ontsnappen. Zij verwekten een onaangenaam gevoel bij den kapitein toen hij hen zag, maar hij zorgde er voor dit niet te doen blijken. Hij vernam, dat twee hunner Engelschen en de beide anderen een Ier en een Amerikaan waren. Flig Balt had er reeds voor gezorgd, dat zij hunne vuile, oude kleeren tegen nieuwe verwisseld hadden.

Toen de kapitein Flig Balt een oogenblik later zag, zeide hij: "Ik geloof niet dat je met je nieuwe bemanning gelukkig bent geweest..."

"Dat moet de toekomst nog bewijzen, kapitein."

"Die mannen moeten steeds in het oog gehouden worden en zeer zorgvuldig ook!"

"Zeker, mijnheer Gibson. Maar zij moeten toch flinke lui zijn naar hetgeen een stuurman van de "West-Pound" mij heeft verteld."

"Had je hen dan reeds op het oog?"

"Zeker, een paar dagen reeds."

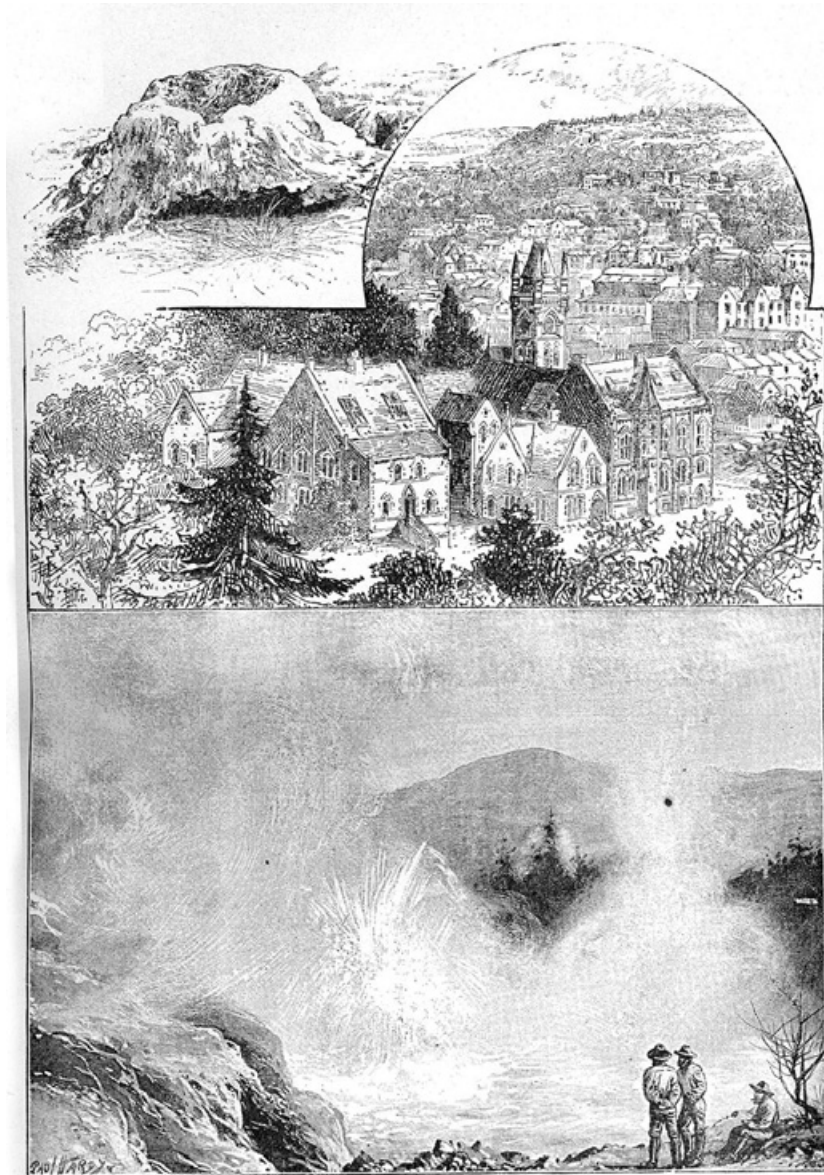
"En kende die stuurman hen?"

"Zij hebben een lange reis met hem medegemaakt en volgens zijn zeggen zijn het uitstekende zeelui."

Flig Balt loog alsof het gedrukt stond. Hij had niemand over het viertal gesproken, maar kapitein Gibson dacht er in de verste verte niet aan, zijn woorden in twijfel te trekken.

"Toch is het beter hen niet alleen te laten", zei de kapitein. "De twee Engelschen bij Hobbes en Wikley, de Ier en de Amerikaan bij Burnes en Vin Mod. Ik geloof, dat dit het beste is wat wij doen kunnen."

"Begrepen, kapitein", antwoordde Flig Balt.



“Overigens kunnen wij hen in Wellington door anderen vervangen.”

“Uitstekend, kapitein.”

Flig Balt wilde niet doen blijken, dat hij gaarne die zeelieden aan boord hield. Terwijl de zeilen geheschen en de ankers gelicht werden, waarbij Len Cannon en zijn kameraden zich bekwame zeelui toonden, vonden Flig Balt en Vin Mod gelegenheid een paar woorden met elkaar te wisselen.

“Wel! Het gaat goed met de nieuwe recruten...”

“Dat gaat nog al, Mod.”

“Nog drie zulke snuiters en wij hebben juist een equipage die wij noodig hebben.”

“En het schip dat wij noodig hebben”, fluisterde Flig Balt.

“En den kapitein dien wij noodig hebben”, verklaarde Vin Mod, terwijl hij de hand aan zijn muts bracht, alsof hij reeds voor zijn chef stond. Flig Balt maakte een gebaar, dat Vin Mod zwijgen zou, omdat hij vreesde, dat de scheepsjongen, die in de nabijheid stond, hem zou hooren. Juist toen hij zich naar den kapitein wilde begeben, vroeg Vin Mod hem, hoe deze de nieuwe matrozen vond.

“Hij schijnt slechts zeer matigjes tevreden te zijn”, antwoordde Flig Balt. “Het zou mij niet verwonderen, indien hij hen te Wellington afdankte.”

“Om te Wellington aan land te stappen moet men eerst naar Wellington gaan en ik hoop, dat wij niet naar Wellington zullen gaan en niemand daar aan wal zullen zetten.”

“Geen onvoorzichtigheid, Mod!”

“Enfin, als de kapitein niet tevreden is, wij zijn het wel.”

“Is alles in orde?” riep kapitein Gibson.

“Alles, kapitein!”

De “James Cook” trok veel nieuwsgierigen naar de kade, want het had een heele poos geduurd voor een schip, door gebrek aan bemanning, kon vertrekken. En tusschen het volk door liepen twee agenten, die op den bewusten avond geholpen hadden een einde te maken aan het schandaal in “De drie Eksters”.

De vier nieuwe matrozen liepen dus gevaar herkend te worden en het was daarom, dat Flig Balt hen onmiddellijk naar beneden stuurde.

Eenige oogenblikken later zwollen de zeilen van de “James Cook” onder een gunstigen wind, en het was nauwelijks acht uur toen zij langs de kust stevende en in het zuiden den vuurtoren van Otago en kaap Saunders achter zich liet.

HOOFDSTUK III. VIN MOD AAN HET WERK.

De afstand tusschen Dunedin en Wellington is niet groot en het was de vraag nog of het Flig Balt zou gelukken op dien korten overtocht zijn plan ten uitvoer te brengen. Men weet hoe Vin Mod te werk wilde gaan: Kapitein Gibson en de mannen, die hem trouw waren, zouden verrast en over boord geworpen worden voordat zij zich konden verdedigen. Maar daarvoor was het noodig Len Cannon en zijn kameraden in het complot te betrekken, hetgeen niet veel moeite zou kosten. Vin Mod wilde dit dadelijk doen op den eersten dag van de afreis, om den volgenden nacht het plan ten uitvoer te kunnen brengen. Er was geen tijd te verliezen, want de brik zou spoedig te Wellington zijn en dan zouden de heeren Hawkins en Nat Gibson aan boord komen, waardoor het geval voor de samenzweerders moeilijker zou worden.

Tegen elf uur kon men op korten afstand van de haven van Oamaru den top van den Herbertberg zien, die zich vijfduizend voet boven de oppervlakte der zee verheft.

Gedurende den morgen zocht Vin Mod tevergeefs een gelegenheid om met Len Cannon, dien hij als den snuggerste van het viertal beschouwde, te spreken. Zooals men weet had kapitein Gibson bevolen om de mannen van elkander gescheiden te houden.

Terwijl de kok Koa een oogenblikje met Sexton en zijn kameraad sprak en hun over de levenswijze en de tateuering der inboorlingen allerlei bijzonderheden mededeelde, vond Vin Mod gelegenheid om ongemerkt naar Len Cannon te sluipen en een gesprek met hem te beginnen. Na over het gebeurde van den vorigen avond in “De drie Eksters” te hebben gesproken, begon hij over het ellendige leven, dat de gedeserteerde matrozen in de goudvelden hadden te verduren. Len Cannon was het met hem over dit laatste punt lang niet eens. “Ik ken er velen”, zeide hij, “die het volstrekt niet betreuren hun schip tegen de goudgronden van de Clutha te hebben verwisseld.”

“En ik ken er vier”, zeide Vin Mod, “die het niet betreuren zullen, plaats te hebben genomen aan boord van de “James Cook”, in plaats van naar de binnenlanden te zijn gevluucht.”

“Bedoel je ons misschien met dit gezegde?”

“Jou en twee of drie goede snaken van jou soort.”

“En wil je me wijs maken, dat een matroos, die voor een kapitein en een reeder werkt, genoeg verdient om nog vroolijk te kunnen zijn?”

“Zeker niet”, antwoordde Vin Mod, “tenzij hij zelf de handen uitsteekt om een goede gelegenheid aan te grijpen.”

“En op welke wijze kan men dat dan, zolang men geen eigenaar van een schip is?”

“Men kan dat wel eens worden.”

“Wel, denk je dat mijn kameraden en ik geld op de bank te Dunedin hebben, om een schip te kunnen kopen?”

“Neen, kameraad, dat denk ik niet. Al je opgespaard geld zal zijn terecht gekomen bij Adam Fry en bij bankiers van dat soort!”

“Welnu, Mod, geen geld, geen schip, en ik denk niet, dat kapitein Gibson zoo goed zal zijn ons het zijne te schenken.”

“Neen – maar een ongeluk kan gebeuren. Indien mijnheer Gibson eens verdween – een ongeluk, een val in zee – dat gebeurt zelfs met den besten kapitein. – Een golfslag in den nacht zonder dat iemand dit bemerkt – dan komt de morgen en er is niemand meer –”

Len Cannon keek Vin Mod strak in het gelaat, zich zelf afvragende of hij dezen wel begreep.

De andere vervolgde: “En wat gebeurt er dan?”

“Men vervangt den kapitein door een anderen en in dit geval is het de tweede persoon aan boord, die daarvoor aangewezen is, de stuurman ...”

“En als er geen stuurman aan boord is”, zei Len Cannon, “dan is het de bootsman ...”

“Precies waat je zegt, en met een bootsman als Flig Balt kan men ver gaan.”

“Maar niet waarheen men moest gaan?” zinspeelde Len Cannon.

“Neen – maar waarheen men wil gaan”, antwoordde Vin Mod, “daar waar goede handelswaren zijn: paarlemoer, copra, specerijen – en dat alles moet geborgen worden in het ruim van de “Little-Girl”.

“Wat – de “Little-Girl”?”

“Ja, zoo zal de “James Cook” dan heeten, een mooie naam, niet waar, en een die geluk moet brengen!”

Len Cannon was er juist de man naar om dadelijk alles te begrijpen, en gereed te staan zijn hulp te verlenen, wanneer er wat te halen viel, maar vooraf wilde hij alles haarfijn weten.

“Vertel mij alles!” zeide hij.

Vin Mod deelde hem alles mede omtrent het plan, dat hij met Flig Balt had gevormd, en Len Cannon, aan dergelijke zaakjes gewend, toonde niet de minste verwondering en was dadelijk bereid zijn medewerking toe te zeggen. Hij wilde echter van Flig Balt de bevestiging hooren van hetgeen Vin Mod hem had medegedeeld.

“Van avond om kwart over acht, wanneer je op de brug bent, zal Flig Balt je komen spreken, Len, maar zorg vooral goed naar hem te luisteren.”

“Best! Ik zal Sexton, Bryce en Kyle polsen zoodra ik daartoe gelegenheid heb.”

“Maar er is haast bij de zaak.”

“Zooveel haast?”

“Ja – vannacht moet het gebeuren; eenmaal baas aan boord, kiezen wij het ruime sop!”

En Vin Mod legde Len Cannon uit, dat men juist om het eventueel aan boord komen van de heeren Hawkins en Nat Gibson te Wellington zooveel mogelijk haast moest maken. Kon men den zelfden nacht niet slagen, dan moest men uiterlijk den volgenden nacht de poging in het werk stellen.



Len Cannon begreep de beweegredenen van Flig Balt en Vin Mod. Des avonds, nadat hij Flig Balt gesproken zou hebben, zou hij zijn kameraden waarschuwen en hij was er zeker van, dat deze gaarne zouden willen meedoen. Flig Balt behoefde dien avond Len Cannon niet veel meer te vertellen. Hij bevestigde slechts de woorden van Vin Mod. Men zou den kapitein over boord werpen en daar men niet kon rekenen op Hobbes, Wikley en Burnes, zou men hen den kapitein doen volgen.

“En wanneer moet het grapje gebeuren?” vroeg Len Cannon.

“Vanavond”, antwoordde Vin Mod, die aan het gesprek had deelgenomen.

“Hoe laat?”

“Tusschen elf uur en middernacht”, antwoordde Flig Balt. “Op dien tijd staat Hobbes met Sexton en Wikley op wacht. Nadat wij ons van die brave menschen hebben ontdaan, dan ...”

“Begrepen!” antwoordde Len Cannon, zonder de minste aarzeling te toonen. Toen, het roer aan Vin Mod overlatende, ging hij naar voren om Sexton, Bryce en Kyle op de hoogte van het geval te brengen. Maar toen hij kwam waar zij moesten zijn, vond hij Sexton en Bryce niet. Wikley vertelde, dat zij stomdronken in het vooronder lagen te snorren.

“Wel, die ellendelingen!” bromde Len Cannon. “Zij zijn natuurlijk voor den geheelen nacht dronken en er valt niets met hen aan te vangen!”

Hij ging naar beneden en vond zijn kameraden op hunne bedden uitgestrekt. Hij schudde hen heftig heen en weer. Ellendelingen, inderdaad! Zij hadden een flesch jenever uit de kombuis gestolen en die tot den laatsten druppel leeggedronken. Het zou een onmogelijkheid zijn op hen te rekenen, vóór zij hun roes hadden uitgeslagen.

Men kan zich gemakkelijk voorstellen hoe woedend Flig Balt werd toen hij dat hoorde. Vin Mod kalmeerde hem zoo goed mogelijk. Alles was nog niet verloren. Den volgenden dag zou men op die ellendige dronkaards passen en zorgen, dat zij geen sterken drank in handen kregen.

Zoo verliep de nacht zonder stoornis aan boord van de “James Cook”. Het was een mooie dag, welke op dien avond volgde, en de schitterende zonnestralen deden den nevel als door een tooverslag verdwijnen. Kapitein Harry Gibson inspecteerde zijn schip en zag met genoegen, dat alle mannen op hun post waren en alles in orde was.

“Niets bijzonders gebeurd?” vroeg hij aan Flig Balt.

“Niets bijzonders, kapitein”, antwoordde de bootsman.

“Wie is aan het roer?”

“De matroos Cannon. Ik geloof, dat de nieuwe mannen beter zijn dan zij er uitzien, kapitein.”

“Des te beter!” antwoordde kapitein Gibson. Was tot nu toe de reis zeer voorspoedig geweest, dien morgen was de wind een weinig gaan liggen en de brik ging niet zoo snel vooruit als op den vorigen dag. Het was zelfs waarschijnlijk, dat zij Wellington dien avond niet zou bereiken.

Tegen vijf uur in den namiddag was men slechts ter hoogte van Ben More, ten zuiden van de kleine haven van Flaxbourne. Men zou nog vijf à zes uur noodig hebben voor men zich voor de Cookstraat bevond. Flig Balt en Vin Mod waren er dus van verzekerd een geheelen nacht voor zich te hebben ter volvoering van hun schelmstuk.

Alles was in orde; men had er voor gezorgd, dat de dronkaards geen drank konden bekomen en men had hun goed ingeprent wat zij hadden te doen. Het plan in zijn geheel was als volgt: Tusschen middernacht en één uur in den morgen, als de kapitein zou zijn ingeslapen, zouden Vin Mod en Len Cannon in zijn hut sluipen, hem opnemen en in zee werpen, vóór hij nog den tijd zou hebben gehad een kreet te uiten. Op hetzelfde oogenblik zouden Hobbes en Burnes, die de wacht hadden, door Kyle, Sexton en Bryce worden aangegrepen en hetzelfde lot ondergaan. Dan bleef Wikley nog over, maar Koa en Flig Balt zouden met dien korte metten maken, evenals met den scheepsjongen. Wanneer het plan slaagde zou er geen enkele getuige der misdaad meer aan boord zijn en het schip zou dadelijk volle zee kiezen.

Het was ongeveer zeven uur toen kaap Campbell in het noordoosten in zicht kwam. De brik voer langs de kust op ongeveer twee mijlen afstands daarvan, bijna zonder zeil, want bij het aanbreken van den nacht was de bries hoe langer hoe minder geworden. Tegen acht uur zou de kapitein zijn hut opzoeken en het bevel over het schip aan den bootsman overlaten. Er behoefde slechts op andere schepen gelet te worden, om aanvaring te voorkomen, maar de avond was helder en geen enkel zeil was aan den horizon zichtbaar.

Voor acht uur echter werd rook gesignaleerd aan stuurboord achter, en spoedig zag men een stoomboot om kaap Campbell stoomen.

Vin Mod en Flig Balt bekommerden zich in het geheel niet daarom. De boot zou gauw genoeg voorbij gevaren zijn.

Het was een kruiser van de oorlogsvloot, die echter zijn vlag nog niet had laten zien. Maar op hetzelfde oogenblik klonk een kanonschot en de Britsche vlag ontplooidde zich aan de vlaggelijn.

Kapitein Gibson was aan dek gebleven. Zou hij daar blijven zoolang de kruiser in zicht was, die denzelfden weg als de “James Cook” opging, hetzij om de straat door te varen, hetzij ook met bestemming naar Wellington?

Ziedaar wat Flig Balt en Vin Mod zich afvroegen. Een uur verliep, maar kapitein Gibson scheen niet van plan naar zijn hut te gaan. Hij wisselde een paar woorden met Hobbes, die aan het roer was, en keek aandachtig naar den kruiser, die zich op een mijl afstands van de brik bevond.

Men kan zich voorstellen hoe dit Flig Balt en zijn medeplichtigen ontstemde; het maakte hen bijna woedend. Het Engelsche schip liep thans met halve kracht; de stoom ontsnapte door de veiligheidsklep.

Waarom zou de kruiser zijn vaart verminderd hebben? Was er misschien een ongeluk met de machine gebeurd? Of wilde hij in den nacht Wellington niet binnenloopen, omdat de toegangen van die haven vrij moeilijk zijn? Om een dezer redenen scheen hij zeker tot den morgenstond met halve kracht te zullen varen.

Dat was wel iets om Flig Balt en zijn medeplichtigen te ontstemmen, ja zelfs te verontrusten. Want inderdaad dachten Len Cannon, Sexton, Kyle en Bryce in den beginne, dat die kruiser uit Dunedin gezonden was om hen te vervolgen op last der politie, die vernomen had dat zij zich aan boord van de brik bevonden en hen gaarne weer in handen wilde hebben. Maar zij werden spoedig gerust gesteld. De kruiser gaf geen enkel signaal van met de brik gemeenschap te willen hebben en liet geen enkele sloep te water.

Hadden zij niets te vreezen, toch kende hun misnoegen geen grenzen, want dien nacht zouden zij niets kunnen uitrichten.

“Verwenschte kruiser!” bromde Vin Mod. “Wij kunnen niets doen!”

“En morgen”, voegde Flig Balt daaraan toe, “zullen de reeder en Nat Gibson aan boord zijn!”

Men zou zich van den kruiser moeten verwijderen en misschien zou de bootsman dit hebben beproefd, indien de kapitein niet den geheelen nacht aan dek was gebleven.

Het was weer vroeg dag en om zeven uur in den morgen voer de “James Cook” tegelijk met den kruiser de haven van Wellington binnen en liet in het midden van de baai het anker vallen.



(Wordt vervolgd)